

Ligeledes finder Flertallet det hensigtsmæssigt at sammenarbejde de Bestemmelser, der findes i de forskellige Love paa disse Omraader i een Lov, og foreslaar derfor nedenstaaende Ændringsforslag under Nr. 1.

Venstres Medlemmer i Udvalget (Clausager, Himmelstrup, J. C. A. Larsen, Raunkjær og Slesbager) ønsker at gøre følgende Bemærkninger:

Det gælder om flere af de Foranstaltninger, hvorpaa Bestemmelserne i nærværende Lovforslag tager Sigte, at de falder udenfor de Opgaver, som det offentlige efter vor Opfattelse almindeligvis bør paatage sig, idet Finansiering af Erhvervslivet, naar ikke vægtige sociale Grunde taler derfor, bør ske ved Pengeinstitutternes Medvirken — for den Del af Erhvervslivet, som nærværende Lovforslag omfatter, først og fremmest ved Bankernes Hjælp. Denne Betragtning kan særlig gøres gældende overfor Forslagets §§ 5 og 17, og efter vor Opfattelse med lige Styrke for begge Vedkommende. Det er imidlertid en Kendsgerning, at Bankerne her i Landet, den forhaandenværende relative Pengerigelighed til Trods, endnu udviser ikke ringe Tilbageholdenhed, baade naar det drejer sig om at finansiere nye industrielle Virksomheder, naar det drejer sig om Modernisering og Koncentration, og endvidere naar det drejer sig om Kreditgivning paa længere Tid til Finansiering af Eksporten. Naar vi derfor har ment — saaledes som sket er ved vor Tilslutning til Forslagets § 5 — endnu i 1930 at maatte vedstaa Venstres i „Betænkning over Forslag til Lov om Støtte til dansk Erhvervsliv“ af 5. November 1926 givne Tilsagn om at tiltræde et Forslag, der giver Ministeren for Handel og Industri Bemyndigelse til indenfor et samlet Beløb af 6 Mill. Kr. at yde Garanti for Optagelse af Laan til de i Paragraffen nævnte Formaal, skyldes dette udelukkende, at Pengeforholdene i det heromhandlede Forhold endnu ret beset maa anses for saa vanskelige, at i og for sig ønskelige og forsvarlige Foranstaltninger af den i Para-

graffen omhandlede Art meget vel kan tænkes uigennemførlige paa Grund af Tilbageholdenhed fra Bankernes Side, naar der ikke foreligger Mulighed for Støtte fra Statens Side. Det er imidlertid en Selvfølge, at Statens Støtte paa dette Omraade kun kan ydes som en Nødhjælp i Tilfælde, hvor den private Kapital ellers vilde holde sig tilbage. Vor Tilslutning til Forslaget sker nemlig under den udtrykkelige af Ministeren for Handel og Industri under Udvalgsforhandlingerne tiltraadte Forudsætning, at *Statens Garanti altid gaar jævnsides med og ikke forud for tilsvarende Garanti fra privat Side*. Herved mener man at have tilvejebragt Sikkerhed for, at denne Garanti ikke bliver udsat for nogen omfattende Risiko.

Hvad dernæst Eksportkrediten — § 17 — angaar, er det ogsaa her vor Opfattelse, at Finansiering af Eksporten normalt maa være en Bankopgave, og at Statens Virksomhed paa dette Omraade efterhaanden bør afvikles. Naar man ikke desto mindre kan tiltræde Forslaget om at forhøje det nu til Raadighed værende Beløb fra 50 Mill. Kr. til 60 Mill. Kr., skyldes dette, at hele denne Foranstaltning utvivlsomt gennem Aarene har stiftet megen Nytte, at den ikke hidtil har bragt Staten Tab, og at der just paa nærværende Tidspunkt stilles Krav til Finansiering af en Eksport, der efter foreliggende Oplysninger næppe lader sig gennemføre uden Eksportkredit-Institutionens Mellekomst, og som ikke kunde imødekommes indenfor de nu til Raadighed værende Beløb. I Overensstemmelse med den foran fremsatte Opfattelse, at Statens Eksportkredit-Ordning efterhaanden bør afvikles, udtaler man Forventningen om, at Administrationen vil bestræbe sig for efterhaanden at søge det samlede Garantibeløb nedbragt.

Hvad Forslagets øvrige Paragraffer angaar, gaar man ud fra, at Bevillingen til „Industriel Landvinding“ paa § 16 i højere Grad, end Tilfældet synes at have været med de hidtidige Finanslovsbevillinger til dette Formaal, anvendes til tekniske Eksperimenter. Hvad § 19 angaar, ønsker man at understrege Bestemmelsen om, at Ud-